

[Madsen-Mygdal.]

vi pludselig siger: Nu maa der ikke tales om dette Spørgsmaal.

Jeg maa sige, at de Udtalelser, som den højtærede Statsminister her fremsatte, var meget lidt tilfredsstillende. Den højtærede Statsminister talte her som en Fagforeningsminister, og efter hans Opfattelse skal det altsaa fremdeles være 200 strejkende Arbejdere, der bestemmer, hvorvidt Statsmagten er i Stand til at sætte vort største offentlige Arbejde i Gang eller ikke (Statsministeren [Stauning]: Skal een Entreprenør da have Lov til det?). Er det ham, der strejker? (Statsministeren [Stauning]: Ja). Det er muligt, men saa maa der kunne skaffes andre. Skal man da blive ved i Aarevis paa den Maade? (Statsministeren [Stauning]: Det vil Tiden vise). Den højtærede Minister har ikke andet at svare end, at det vil Tiden vise. Det er let at være Statsminister, naar man ikke har andre Opgaver end at lade Tiden vise, hvad der sker!

Hvad Afrustningsforslaget angaar, var den højtærede Statsminister misfornøjet med, at jeg havde brugt den Udtalelse, at det svarede heller ikke til Agitationen. Det gør det ikke, det svarer ikke til det, der blev sagt paa Vælgermøderne, og som stod i Bladene, og det holder jeg mig til, for det er det, Vælgerne har set og taget deres Stilling efter. Der var der Tale om, at vi skulde holde os udenfor Krigen og Krigens System, ikke have noget Krigsberedskab, ingen Soldater have. Men det er der slet ikke Tale om i det Lovforslag, der foreligger her; det indeholder et Krigsberedskab, der er baade Kanoner og Geværer, alle mulige Mordredskaber; der er ikke blot Soldater, men ogsaa Lejetropper, der skal bruge disse Mordvaaben. Det er noget ganske andet end det, Agitationen gik ud paa.

Naar den højtærede Statsminister er saa glad for de Love, der er gennemført, vil jeg saamænd ikke tage den Glæde fra ham, for han kan nok trænge til den. Den højtærede Statsminister siger endvidere, at hvis vi havde haft en Venstreregering, var disse Love ikke blevet gennemført — og det er naturligvis noget, vi kan skændes om til Dagenes Ende, for det har vi ikke i Øjeblikket, og Lovene er nu gennemført.

Men jeg vil dog minde den højtærede Statsminister om, at til nogle af de vigtigste Love, som han nævnte, nemlig Straffeloven og Bankloven — denne sidste er ganske vist endnu ikke vedtaget, men bliver det forhaabentlig — er Forarbejderne

gjort af de forrige Regeringer. Bankloven er udarbejdet af et Udvalg, som den forrige Handelsminister nedsatte, og saa vidt jeg ved, er den blevet fremsat, ganske som dette Udvalg har foreslaaet; og jeg tror, at alle Partier har arbejdet lige godt og med lige god Villie til at gennemføre disse Love.

Jeg tror derfor fremdeles, at et hvilket som helst Ministerium, der havde siddet paa Pladserne i Dag, kunde have gennemført disse Love akkurat lige saa godt som den socialdemokratiske Regering. Vi har i hvert Fald ikke stemt for disse Love, fordi det var en socialdemokratisk Regering, der har fremsat dem; vi har stemt for dem, fordi de havde et Indhold, vi kunde give vor Tilslutning, og af samme Grund tror jeg ogsaa, alle andre Partier har stemt for dem. Men naturligvis — naar den højtærede Statsminister er saa vel tilfreds med dette, er saa vel tilfreds med sig selv og siger, at jeg skal ikke kunne tage det gode Humør fra ham, saa siger jeg: Det ønsker jeg heller ikke, jeg har intet Ønske i den Retning, for han kan saamænd godt have behov at have alt sit gode Humør i Behold, hvis det skal fortsætte paa samme Maade som hidtil.

Den højtærede Statsminister gennemgik Statistikken over Vælgertallene, og det er rigtigt, det ved vi nok, det behøver han ikke at fortælle os: Socialdemokratiet er gaaet frem. Ministeren var helt stor paa det af alle de Tal, han kunde lade marchere op; men det kommer jo ogsaa an paa, hvordan disse Tal er fremkommet, og navnlig — og det er det, jeg har tilladt mig at pege paa — er der en Fare ved at tale paa den Maade til Vælgerne, naar det saa bagefter viser sig, at Kendsgerningerne ikke svarer til, hvad man har sagt.

Nu kan den højtærede Statsminister gerne paaberaabe sig det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Sandhedsvidne i saa Henseende, men alle de, der ved, hvorledes der blev talt og skrevet til Vælgerne om den forrige Regerings Politik, vil vide, at den Forventning, der blev fremkaldt hos Vælgerbefolkningen, hos Aldersrentenyderne, hos de syge, hos hele den Befolkning, der staar i Forbindelse med Statens Udgiftslovgivning, det var Forventningen om, at man vilde gøre denne Politik om. Men det kunde man ikke gøre, og det vidste man, den Gang man sagde det.

Jeg vil sige om hele dette Forhold, at vi har i vor politiske Historie ofte haft store Modsætninger i aaben Kamp imellem Partierne indenfor dansk Politik; det har vi